

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Ξεμακρύνουμε και ξεστρατίσαμε στο σεργιάνι μας στον μπαρουτοκαπνισμένο ουρανό. Μόνο κάποιοι σπουργίτες, ξεστρατισμένοι κι αυτοί, γυρνοβολούσαν με αλήτικα βήματα ανάμεσα στον θολό ουράνιο καμβά και τα σύννεφα που βούταγαν μέχρι τη γη για να ξανανέβουν αφού πρώτα είχαν βουτήξει στην πορφυρή απόχρωση της γης.

Αιμάτινη πορφύρα που πότιζε τις ρίζες των δένδρων. Έβαφε τις φυλλωσιές και τα ποτάμια. Σκαρφάλωνε σαν τον κισσό στα βουνά και έκανε περίτεχνες διακλαδώσεις.

Αμίλητοι και βουβοί συνεχίσαμε το σεργιάνι. Το ίδιο κι οι σπουργίτες, σα να τους είχε κοπεί η λαλιά αλλά εξακολουθούσαν να μπεινοβγαινούν στα σύννεφα και έβαφαν τα φτερά τους. Στου μπαρουτοκαπνισμένου ουρανού την αχανή στέπα ανταμώνουν τα στοιχεία της φύσης που πολεμούν και φτιασιδώνονται από τα αποτελέσματα των αποτρόπαιων και μάταιων ανθρώπινων πράξεων.

Όταν πέσει η νύχτα τα σύννεφα τα βουτηγμένα στην πορφύρα συναντούν το φεγγάρι που στα μάγουλά του αστράφτει ακόμη το αίμα των εραστών ενός ματωμένου γάμου.... Από το αίμα του νεκρού ταυρομάχου που κείτεται στην αρένα της Μπανταχόθ, με το ξίφος του ακόμη στο χέρι.

Από εδώ ψηλά ξεκρίνεις του σβηστούς φάρους καταμεσής του πελάγου που πια δεν έχουν την ικανότητα εκπομπής της παραμικρής αναλαμπής κι έτσι τα καράβια μας παραμένουν αταξίδευτα. Στου ουρανού αυτή την αχανή στέπα βάδιζει ένα αλλόκοτο καραβάνι αλυσσοδεμένων με βαριές μπάλες στα πόδια που βαδίζουν τρεκλίζοντας. Όποιος πέφτει ανήμπορος κάτω και δεν μπορεί να κουνήσει μένει πίσω. Αμίλητος μέχρι να μείνει ασάλευτος.

Εικόνα βγαλμένη λες από μια πορεία χωρίς αύριο στην Αλμυρά Έρημο. Έτσι η εικόνα

μεταβάλλεται σαν μια οφθαλμαπάτη. Πότε οι τρεκλίζουσες σκιές φέρουν στολές και εξάρτυση και πότε μοιάζουν με πολύχρωμος θίασος. Ετερόκλητος κι αλλόκοτος. Μεικτός όπου οι άντρες και τα γυναικόπαιδα συνωστίζονται ακολουθώντας αόρατες προσταγές. Αμίλητοι και αποκαμωμένοι. Εδώ στην αχανή στέππα του μαρουτοκαπνισμένου ουρανού ίσως να φώλιασαν τα όνειρα που σιώπησαν. Τα όνειρα που κόστισαν. Όλα αυτά που τόλμησαν να φορέσουν στα σύννεφα παντελόνια.

Είναι πολύς καιρός τώρα που βαδίζουμε τους χρόνους της σιωπής. Ακόμη κι αν η οχλοβοή από τα πεδία των μαχών και οι κλαγγές των όπλων ακούγονται ακόμη. Άλλοτε εξασθενημένες και απομακρυσμένες και άλλοτε ρέουσες και ζωντανές λες κι είναι δίπλα μας. Κι εμείς εντός τους...

Πέρασε πολύς καιρός που βαδίζουμε σε χρόνους σκοτεινούς περιμένοντας ξανά των φάρων τις αναλαμπές. Περιμένοντας τις παλλόμενες δέσμες φωτός για να βγούμε και πάλι στο κατάστρωμα και να ξανοιχτούμε στη θάλασσα. Μέσα στη σιωπή και στο σκοτάδι η εποχή μας κοιλοπονάει τα νέα όνειρα. Αυτά που ακόμα δε σώπασαν όσο κι αν κόστισαν και περιμένουν να πάρουν την εκδίκησή τους. Μαζί με τους πλάνητες σπουργίτες μαρουτοκαπνισμένου ουρανού....

XXVIII - V - 2014